

Hans Razenberg

Dansen op de Rand

Mei 2026

Voor Jan de Haan met wie ik vele honderden theaterstukken en films gezien heb en nog hoop te zien.

Copyright © Hans Razenberg

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur, behalve korte citaten voor recensie of studie.

Dit boek is uitsluitend bedoeld voor persoonlijk gebruik. De auteur noch de uitgever is aansprakelijk voor eventueel gebruik van de inhoud.

Omslagfoto: Dansende jongens van Friso Wiegersma

ISBN 9789403895475

INHOUDSOPGAVE

Proloog; De Goden spreken

1 De rand van het dak

2 De kus

3 Alsof de wereld zich herinnert

4 Twee kamers, één stilte

5 De stem van het volk

6 De deur achter het gewone

7 Dag na de Nacht

8 De dag erna

9 Tussen liefde en strijd

10 Vluchten of Blijven

11 De waarheid, live op zender één

12 Dansen op de rand

Nawoord

Proloog; De Goden spreken

Ze zitten hoog. Hoger dan de stad. Hoger dan wetten. Hoger dan schuld.

Niet op wolken, daar geloven ze al eeuwen niet meer in, maar op een betonnen dak, ergens aan de rafelrand van de skyline. Bovenop een verlaten telecomtoren, waar alleen nog de wind waait en vogels zich vergissen in de metalen vormen. De lucht rondom hen siddert. Tijd bestaat hier niet. Alleen uitzicht.

Aphrodite heeft zich genesteld op een oude antenne, haar benen losjes gekruist, als een ballerina die vergeten is waar het applaus gebleven is. Haar glimlach verraadt niets, maar weet alles. Ares leunt wat verderop tegen een roestige paraboolschotel. Zijn armen zijn over elkaar geslagen, zijn blik scherp als oorlog. Hij lijkt gemaakt uit metaal en herinnering. Hermes ligt achterover op een half vergaan reclamebord waarop ooit “VOORUITGANG” in koeienletters stond, nu half weggeblazen door weer en ironie.

Het is Ares die de stilte doorbreekt. Hij duwt ruw tegen Aphrodite's schouder, als een soldaat die zijn generaal terug

wil in de strijd.

“Je hebt lang genoeg geslapen,” bromt hij. “De wereld brandt, en jij droomt nog van olijfbomen.”

Aphrodite opent haar ogen langzaam, alsof ze niet zeker weet of het de moeite is. Ze geeuwt. “Je bent er ook nog,” antwoordt ze. “Wat heb ik gemist terwijl ik lag te dommelen in de eeuwigheid?”

Ares somt het op alsof hij zijn eigen oorlogsdossier voorleest: “Vijf oorlogen; het uiteenvallen van de NAVO; drie staatsgrepen; de herindeling van Europa.” Hij pauzeert, schudt zijn hoofd.

“En een nieuw dieetboek van Poetin: Hongeren naar de overwinning.”

Aphrodite lacht droogjes. “Leeft die man nog steeds? Hij speelt al jaren God, en nu lijkt hij zelfs op onsterfelijkheid te azen.”

Ze kijkt Hermes aan. “En jij? Nog geprobeerd de stervelingen te bereiken met een goed getimede ingeving?”

Hermes haalt zijn schouders op, zonder zijn zonnebril af te zetten. “Ze luisteren niet meer naar wijze raad,” mompelt hij. “Zelfs niet als ik fluister via hun advertenties. Zelfs niet als ik schreeuw in hun algoritmes. Ze willen liever gelijk dan geluk”

Plotseling enthousiast “desinformatie is trendy en ik begin er goed in te worden”

Ares snuift. “Ze trekken grenzen. Altijd maar lijnen. Alsof je een wereld kunt redden door hem kleiner te maken.”

“Ze hebben ons niet afgeschaft,” zegt Aphrodite. “Ze zijn ons gewoon vergeten. Te druk met hun schermen. Hun wetten. Hun filters.”

En alsof de hemel zelf even meeluisterde, voegt Hermes eraan toe: “Trump is naar de onderwereld vertrokken. Wat ze in de Tartarus met hem doen... zelfs jij zou ervan gruwen, Ares.” Hij grijnst. “Maar het is de gebruikelijke straf voor stervelingen die zich een god wanen.”

Aphrodite kijkt op. “Ik weet niet wat tragischer is,” fluistert ze. “Zijn dood... of het feit dat niemand het echt opmerkte.”

Ares knikt traag. “Intussen regeert Vance. Amerika is een eiland van staal geworden. En Europa... Europa is een kaasplankje zonder kaas. Alleen gaten. Hongarije en Slowakije zijn naar Rusland gegleden. De Baltische staten zijn één groot fort geworden. Polen is uit de EU gestapt. Roemenië ook. Zelfs woorden als ‘samen’ zijn verdampt.”

Er valt een stilte. “Maar we zijn hier wel in een vreemd klein landje” zegt Aphrodite tenslotte. Haar stem is zachter nu, maar helderder dan de lucht. “Want 2035 is geen jaar om stilletjes voorbij te laten glijden. Dit is het jaar van maskers zonder bal. Van verboden blikken. Van jongens die leren zwijgen voor ze mogen zoenen.”

“Liefde is verdacht geworden,” zegt Ares. “Het nieuwe gif heet Artikel 42.4, hypocriet verpakt, koud toegepast.”

“En boven dat alles...” Aphrodite kijkt over de rand van het dak, haar goddelijke ogen scherper als ooit. “Daar staat een jongen. Hij denkt dat hij wacht op een ander. Maar in waarheid wachten wij op hém.”

De drie goden zwegen. En beneden, op het dak van een flat aan de overkant, staat hij; Julius.

1 De rand van het dak

Waarin een jongen wacht, een ander twijfelt, en de goden besluiten niet langer toe te kijken.

In het voorjaar van 2035 staat Julius op het dak van een verlaten theater, alsof hoogte hem helpt herinneren dat schoonheid nog bestaat. Onder hem ligt de stad — strak, gecontroleerd, verdeeld in sectoren waar kleur en expressie langzaam maar doelgericht worden uitgeroeid. Camera's knippen met de kilte van mechanische desinteresse.

Julius is negentien. Zijn lichaam lijkt ontworpen te zijn om wind te weer staan: smal, lenig, met een lichte kromming in zijn rug alsof hij altijd net uit balans is. Zijn haar — rossig, eigenzinnig en onhandelbaar — springt alle kanten op, alsof het weigert zich neer te leggen bij zwaartekracht of orde. En dan zijn ogen: groen met een waas van blauw, als een meer dat net niet stilstaat. Er zit iets in zijn blik wat je niet meteen begrijpt, maar waar je wel naar terug wilt kijken. Alsof hij verhalen ziet die jij nog moet leren kennen. Hij draagt een jas die niet helemaal dicht gaat, een sjaal die ooit van zijn moeder was geweest, en onder alles een hart dat iets te veel weet.

Hij wacht; Rommel heeft gezegd dat hij zou komen. En deze keer — deze keer zou het anders zijn. Geen gefluister meer tussen schaduw en muur. Geen schouder aan schouder in een lege bioscoop. Hier, op dit dak, in het volle licht van de schemering, gaat Rommel hem kussen. Of hopelijk iets proberen wat daarop lijkt.

Natuurlijk hebben ze beiden al vaak gefantaseerd. Niet hardop, maar in tussenpozen van zwijgen. In de manier waarop Julius zijn blik iets te lang op Rommel's mond liet rusten. Of hoe Rommel soms, wanneer Julius lachte, één hand in zijn zak stak alsof hij anders iets doms zou doen. Ze hadden elkaars blote lijf nog niet gezien. Niet echt. Maar in gedachten? Julius had zich Rommel's buik ingebeeld als een landschap. Licht behaard, waarschijnlijk. Zacht, misschien. Een plek waar je wil blijven. De wind trekt aan zijn jas. Julius slaat zijn armen om zich heen. Zijn voeten staan gevaarlijk dicht bij de rand, alsof zijn lichaam alvast oefent voor iets wat zijn geest nog niet durft te denken. Toch gaat hij niet weg. Liefde — zo heeft hij geleerd — is soms belangrijker in afwezigheid dan in aanwezigheid; als een deur waar je naar kijkt zonder hem open te doen. Ergens in hem, héél diep, fluistert een stem. Oud, vrouwelijk. Zacht,

maar onvermurwbaar. "Liefde is geen recht. Geen zonde. Geen keuze. Ze is een godin. En ik ben nog niet klaar."

Aan de andere kant van de stad zit Rommel op zijn bed. In zijn kamer is alles ordelijk: gestreken overhemden, boeken op kleur, het bed strak opgemaakt als een toneelstuk dat nog niet durft te beginnen. Hij heeft voor de derde keer die dag zijn kast heringedeeld. Iets met stapels die hem rust gaven. De muziek op zijn telefoon staat al even op pauze — nog net niet verwijderd. Onder hem ligt het kantoor van zijn vader. Daar wordt gedacht, beslist, geschreven aan wetten die jongens als Julius wegduwen naar de rand van daken.

Rommel is achttien en draagt zijn lichaam als een belofte. Hij staat recht op zijn benen, alsof hij nergens voor terugdeinst, met smalle heupen die vloeiend overgaan in een mooi, gespierd kontje — een soort achteloos evenwicht tussen jeugdigheid en mannelijkheid. Zijn bewegingen zijn zuinig, beheerst, maar in zijn ogen — donkerbruin, bijna zwart — gloeit iets dat zich niet laat temmen. Rommel praat weinig, maar als hij kijkt, lijkt hij te zeggen: ik zie je en: ik blijf. Hij houdt van Julius. Niet als protest of als puberale bevlieging, maar als een feit. Een feit dat